

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Druhá neděle velikonoční Strahov 2020

Co je zázrak? O tom vypráví příběh rabi Schloimeho, na kterém Hospodin vykonal mnoho zázraků. Jednoho dne kráčí lesem a najde na stromě pověšený koš s nemluvnátkem. Pozvedá své ruce k nebi, zpívá, naříká, modlí se, aby Bůh udělal zázrak, ať to malinké zůstane naživu. A co se stane? Hospodin udělá zázrak a nechá narůst rabi Schloimemu prsa, aby dítě nakořil. Vskutku legrační představa – důstojný pán s mateřskými prsy. A přece! Je to způsob, jakým Bůh ve všech časech činí zázrak: někdo volá o pomoc a pomoc přichází. Bůh zasáhne, ale ne seshora, nýbrž tím, že zevnitř promění toho, kdo zázrak potřebuje.

Tento příběh může pomoci pochopit také velký zázrak Velikonoc.

Uzamčené dveře – to je poznávací znamení učedníků po Velkém pátku. Důvěra zmizela, vládu získal strach. Právě do něj vstupuje Ježíš, do jeho uzavřenosti. Neotvírá dveře, neděje se to uchopitelně a viditelně, vstupuje do vnitra, do duše. Tam říká učedníkům! „Pokoj vám!“ – a z klece strachu se stane místo pokoje.

Ježíš na ně dechne – tak jak kdysi na začátku Bůh, když vdechl pomíjivému bytí z hlíny – Adamovi – dech života. Velikonoce jsou nová kreace, nové tvoření člověka! Ježíš chce, aby jeho učedníci byli novými lidmi, tak jak je zamýšlel Bůh odpradáva: nepokřivené hříchem, beze strachu, s důvěrou, že se Bůh k nim hlásí a že je doprovází všemi situacemi života.

Velikonoce však nejsou jenom vnitřní, duchovní událostí. Mají uchopitelnou a viditelnou stránku a tou jsou Ježíšovy rány. Ony jsou identitou, konstruktivním elementem velikonočního setkání. Ukazují na zranitelnost Boží, na to, že Bůh je člověku blízký a přístupný. Ukřižovaný Kristus vzal i své rány do slávy nebe. Tomáš je chce vidět, protože ví, že rány se nedají jen tak rychle zahojit, že to trvá, i celou věčnost. Tomáš chápe tajemství Velikého pátku možná více než jásaví „aleluja-křesťané“. Rány jsou přítomné, rány církve, naše, viditelné jako 5 trnů Kristových ran na paškálu.

Nikdo z nás není bez ran. Všichni je máme, nosíme také jizvy, stopy dřívějších zranění. Někdy se bojíme je ukázat, aby toho druhý nevyužil. Někdy chceme být moderní jako náš svět, cool, nad věcí, distancovaný, nedotknutelný. Pro nešíření nákazy je distance důležitá a potřebná. Ale ne pro život. Skrze rány máme možnost přiblížit se druhému. Máme možnost růst skrze sílu setkání, zrát skrze sílu odpuštění. Nechat se proměnit a žít Velikonoce. Kdo v setkání s Ježíšem povstane k novému životu, ten se může přihlásit ke svým ranám, může přát pokoj a darovat odpuštění.

Veselý příběh rabi Schloimeho není úplně nereálný. Rabbi Ježíš si nechal otevřít bok, aby nasýtil náš život pravým životem. „*Jeho ranami jsme uzdraveni*“ (1Pt), jak se modlíme v staré středověké modlitbě Anima Christi: *Duše Kristova, posvět' mě. Tělo Kristovo, zachraň mě. Krví Kristova, napoj mě. Vodo z boku Kristova, obmyj mě. Umučení Kristovo, posilni mě. Dobrý Ježíši,*

vyslyš mě. Ve svých ranách ukryj mě. Nedopust', abych se odloučil od tebe. Před zlým nepřítelem ochraň mě. V hodině mé smrti zavolej mě. A dej, ať přijdu k tobě, abych tě s tvými svatými chválil navěky. Amen.